

TAUTAS. 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 2:9–17; Dan. 2:31–35; Jes. 17:12, 13; Dan. 7:1–3; Rom. 3:10–19; Atkl. 12:15, 16; Atkl. 10:1–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Rimstieties un atzīstiet, ka Es esmu Dievs, cildināms tautu starpā, cildināms pa visu pasauli” (Ps. 46:11).

Gadsimtu gaitā daži cilvēki ir apgalvojuši, ka Dievs grēkā krišanu gribēja, ka Viņa nodoms ar cilvēkiem bija nodot viņus grēkā un nāvē, bet Viņu – Jēzus personā – pievest pie krusta. Galu galā, kā gan citādi Viņš būtu varējis tik spēcīgi un tēlainā veidā atklāt dziļumu Savai mīlestībai pret cilvēci, ja ne mirstot pie krusta viņu dēļ? Īsāk sakot, filozofija ir tāda, ka Dievam vajadzēja, lai cilvēce kristu.

Tas ir šausmīgs un nožēlojams viedoklis. Dieva nodoms nekad nav bijis, lai sātans vai cilvēce kristu. Sātana un pēc tam arī cilvēces sacelšanās bija traģēdija ar milzīgām sekām, un mūsu prieks par Viņu būtu palicis pilnīgs, ja mūsu pirmie vecāki nebūtu krituši.

Šonedēļ mēs turpināsim aplūkot problēmas, ko izraisījusi grēkā krišana un vēlme pēc cilvēku valdības Dieva vadības vietā. Šīs patiesības ir spēcīgi atklātas Daniēla grāmatā, kas parāda, ka Dievam bija taisnība, kad Viņš brīdināja Savus ļaudis par to, kas notiks, ja tie novērsīsies no Viņa un tā vietā izvēlēsies zemes monarhus. Viņi ieguva, ko vēlējās, – zemes monarhus. Grēcinieki, kas valda pār grēciniekiem, nekad nav bijusi laba kombinācija.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. maijā.

Pats pirmais bauslis

Ēdenes dārzs bija mācību telpa Dieva pirmajiem cilvēkiem, vieta, kur viņu mijiedarbība ar radību bezgalīgi mācīs viņiem un viņu pēcnācējiem vairāk par Radītāju. “Svētais pāris nebija tikai kā bērni Dieva tēvišķajā aizgādībā, bet arī skolēni, kas saņēma mācības no sava visu zinošā Radītāja. (..) Redzamās pasaules noslēpumi – un tās Būtnes (..) brīnumu pilnie darbi (..), kas pilnīga savā gudrībā (Ļj. 37:16), – sniedza neizsmeļamas pamācību un prieka iespējas.” (“Sentēvi un pravieši”, 50. lpp.)

Izlasi 1. Moz. 2:9–17. Kāda bija pirmā pavēle, aizliegums, ko Dievs deva cilvēcei, un kāpēc tas bija tik svarīgi? _____

Pirmais darbības vārda saknes “tswh” (“pavēlēt”) lietojums, ko Dievs deva cilvēkiem, bija 1. Moz. 2:16, 17 pavēle neēst no labā un ļaunā atzišanas koka. Kā var aizliegt kādas zināšanas? Vai tad nav vienmēr noderīgi piedzīvot un uzzināt vairāk?

Ne saskaņā ar Svētajiem Rakstiem. Dieva nolūks bija pārdomāti izglītot Savus ļaudis, vienlaikus pasargājot tos no ilgstošām ciešanām, kuras radītu noteiktas zināšanas, piemēram, kas notiks tad, ja cilvēki izvēlēšies valdīt paši, nevis ļaut vadīt Kungam.

Tūkstošgades vēlāk, kad Israēls izlūdzās sev ķēniņu, Kungs noteica sekas (kā mēs atklājām pagājušajā nedēļā), un Viņš informēja Savus ļaudis, ka lēmums atkāpties no Viņa tiešās varas ilgs līdz laika beigām.

Kad Israēla ķēniņi kļuva arvien ļaunāki, Dieva derības ļaudis kļuva tik pasaulīgi un tik tālu no sava mērķa, ka Viņš tiem deva vēl vairāk to, ko viņi alka: cilvēcisku valdību.

Pētot Daniēla grāmatu un paturot prātā šo fonu, var būt apgaismojoši: pravietiskās vīzijas ir apsūdzība ne tikai “tautām” – pagāniem –, bet arī Israēla neveiksmēm, tam, ka viņi atteicās sekot Viņa “mitswot” (baušļiem). Par mācību telpu Ēdenes dārzā dotās brīvības vietā kļuva gadsimtiem ilga verdzība, kur labprātīgas sirdis pamanīs pārsteidzošu kontrastu starp šīs pasaules varām un Dieva valstību.

Padomājiet par zināšanām, ko daudzi no mums labāk negribētu zināt. Kā tas mums palīdz saprast, kas Ēdenē bija aizliegts? _____

Daniēla 2. nodaļa

Tieši Bābeles gūsta laikā ar pravieša Daniēla starpniecību Dievs sniedza pārlicinotākos aprakstus attiecībā starp Viņa tautu un šīs pasaules varām. Viņa ļaudis vairs nebija autonomi; viņi tagad plūca savas izvēles sekas.

Izlasi Dan. 2:31–35, kas sniedz plašu panorāmas skatu uz pasaules vēsturi līdz pat laika beigām. Kādas svarīgas patiesības mēs varam mācīties no šī apbrīnojamā pravietojuma? _____

_____

_____

19. gs. beigās daudzi cilvēki izteica jaunu pārliecību par cilvēces progresu. Piemēram, Parīzes izstāde 1900. gadā bija vērienīgs optimisma apliecinājums nākotnei. Protams, ar visiem mūsu tehnoloģiskajiem un zinātnes sasniegumiem daudzām cilvēces lielākajām problēmām būtu pienācis gals! Cilvēcei ieejot divdesmitajā gadsimtā, daudzu domātāju vidū valdīja liels optimisms, ka apgaismības ideāli, piemēram, cilvēka pilnība un saprāta spēks, atnesīs jaunu brīnišķīgu laikmetu.

Tomēr Pirmais pasaules karš ātri sagrāva šos sapņus, un līdz divdesmitā gadsimta beigām mēs bijām zaudējuši vairāk nekā 200 miljonus cilvēku karadarbības dēļ. Mēs, iespējams, esam progresējuši tehnoloģiskā ziņā, bet noteikti ne morālā ziņā. Pārfrāzējot Martinu Luteru Kingu (Dr. Martin Luther King Jr.), mēs protam vadīt raķetes, bet novedam no ceļa cilvēkus. Un tā ir ļoti biedējoša kombinācija.

Daudzi pravietojumu pētnieki ir ievērojuši, ka metāli Daniēla 2. nodaļā no vērtīgāka nomainās uz nevērtīgāku: zelts pāriet sudrabā, sudrabs kļūst par bronzu un bronza par dzelzi, līdz mēs iegūstam tikai dzelzi sajaukumā ar mālu.

Čārlzs Darvins, Kārlis Markss un citi 19. gs. domātāji mēģināja mūs pārliecināt, ka cilvēce kaut kādā veidā virzās uz augšu – ka mēs bioloģiski un sociāli attīstāmies. Un, lai gan dažās nozīmēs cilvēka eksistence ir uzlabojusies (vismaz fiziskajā līmenī), kurš gan no mums uz šīs pasaules nākotni raugās ar lielu optimismu? Vai tas, kā tā tiek pārvaldīta, sola mieru, drošību un labklājību?

Jēzus brīdināja: “Bet jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu. [...] Jo tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīce dažās vietās” (Mt. 24:6, 7). Neskatoties uz šiem brīdinājumiem, kā mēs varam gūt mierinājumu, apzinoties, ka esam tikuši savlaicīgi brīdināti? _____

_____

_____

Daniēla 7. nodaļa

Dan. 2. nod. sapnis pirmo reizi tika atklāts Bābeles ķēniņam. Turpretī Dan. 7. nod. vīzija tika parādīta ebreju pravietim, Dieva derības tautas loceklim.

Daniēlam tiek parādīta tā pati tēma, kas Nebukadnēcaram, taču no citas perspektīvas. Statujas vietā viņš redz virkni nāciju, kas paceļas no jūras, kā rezultātā vējš sakul ūdeni. Šis valstis atradās nepārtrauktā strīdā, izraisot pastāvīgu varas maiņu starp tām. Piemēram, Ps. 65:5–8, Jes. 17:12, 13 un Jer. 46:7, 8 izmanto analogiju ar plūdiem un viļņiem, lai attēlotu nemieru starp tautām.

Turpretim Apsolītā zeme vismaz kādu laiku stāvēja kā miera un drošības sala pagānu “jūras” vidū – svēta tauta, kas dibināta uz stingra Dieva valdības pamata pretstatā nevaldāmajām tautām ap to.

Izlasi Dan. 7:1–3. Šajā ainā notiek daudz kustību. Kādas mācības mēs gūstam no šiem tēliem, piemēram, no zvēra, kas pirmais izceļas no jūras? _____

Daniēls vēro pagānu kara haosu no krasta, kad pēkšņi jūras zvēri sāk kāpt ārā no ūdens – viņa teritorijā! Pagānu problēmas nu kļūst par viņa tautas problēmām, jo bija izvēlējušies dzīvot kā pagāni, tāpēc tagad arī dzīvos kopā ar pagāniem (un viņu vadībā). Kopš Bābeles kundzības Dieva derības ļaudis nekad vairs neizbaudīja pilnīgu vai ilgstošu autonomiju.

Šis Dieva tautas autonomijas zaudējums mūsdienās turpināsies līdz laika beigām, kad Kristus beidzot tiks atjaunots Savā likumīgajā vietā kā mūsu Ķēniņš. Jaunajā Derībā Dieva tauta turpināja ciest zem Romas impērijas sloga un pēc tam no vajāšanām, ko radīja mazais rags, pagāniskās Romas varas turpinātājs.

Lai gan vēsturiski dažas tautas ir bijušas labākas par citām un atsevišķi laikmeti bijuši mierīgāki, lielākā daļa tautu un impēriju ir kritusi no vienas traģēdijas citā, no viena apspiedēja pie otra. Un bieži tas viss tiek darīts valdnieku vadībā, kas apgalvo, ka viņiem ir tikai vislabākie nodomi savai tautai. Kāds pretstats likumam, ko Dievs bija gribējis Saviem ļaudīm, ja vien viņi to būtu izvēlējušies.

Kā Rom. 3:10–19 palīdz izskaidrot tik daudz no mūsu pasaulē notiekošā? Kā 19. pants īpaši parāda, kāpēc mums tik ļoti vajadzīgs evaņģēlijs mūsu katra dzīvē? _____

Starp zemi un jūru

Zemes un jūras attēli Bībelē, īpaši pravietojumiem, var būt ļoti pamācoši. Padomāsim par zemes un jūras simboliem Bībeles pravietojumos, kas ir krasi pretstatīti.

“Kad zeme un jūra ir pretstatītas, zeme bieži vien simbolizē sakārtoto pasauli vai pat Israēla zemi, savukārt jūra attiecas uz pagānu tautām, kas to apdraud tāpat, kā jūra apdraud zemi.” (Beatrice S. Neall “Sealed Saints and the Tribulation,” in “Symposium on Revelation”, Book 1, ed. Frank B. Holbrook, (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 1992), 260. lpp.)

Šajā domāšanā “zeme” ir stabilitātes vieta, kas izveidota pēc Dieva valdības; “jūra” atspoguļo nestabilo tautu satricinājumu, kura pamatā ir cilvēka lepnums.

Balstoties uz iepriekš izteikto domu, izlasiet Atkl. 12:15, 16 un Atkl. 13:1, 11. Pievērsiet uzmanību ūdens un zemes pretstatījumam. Kā tie ir izmantoti, un ko tie var mums mācīt par to, kā saprast pravietojumus? _____

Ievērojiet, ka pūķis izmanto ūdeni, lai vajātu sievieti (draudzi). Kā mēs redzējam, pravietojumos ūdens bieži simbolizē pasaulīgās valdības, nemierus un haosu, kas to visu bieži pavada. Tādējādi mēs redzam, kā sātans varēja izmantot pūli, ko uzskūdīja viņu vadītāji, lai vajātu Dieva tautu garā draudzes vēstures posmā.

Arī septītās dienas adventisti ir sapratuši Atkl. 12:16, ka tas attiecas uz vajāto ticīgo migrāciju uz Jauno pasauli. Ja mūsu izpratne par “zemi un jūru” ir pareiza, ko tas saka par republikas dibināšanu Amerikā?

Vai mēs to varētu uzskatīt par “zemi” tāpat kā “Apsolīto zemi” – vietu, kas paredzēta Dieva ļaudīm? Vai tas varētu būt iemesls, kāpēc sauszemes zvērs vispirms šķiet jēram līdzīgs? Lai gan Amerika nekad nav bijusi “Jaunais Israēls”, kā to vēlējās redzēt daži tās pirmie dibinātāji, ilgu laiku tā ir bijusi reliģiskās brīvības osta miljoniem apspiesto visā pasaulē.

Diemžēl šis jēram līdzīgais zvērs kādu dienu sāks runāt “kā pūķis” (Atkl. 13:11). Amerikas Savienotās Valstis, kas tik ilgi ir bijusi reliģijas brīvības bāka vajātajiem, kļūs par dominējošo ticīgo vajātāju! Šis ir vēl viens piemērs tam, kas notika, kad cilvēce izvēlējās valdīt pati, nevis būt Dieva vadīta.

Pravieto vēlreiz

Atlikuma draudze dzima Jaunajā pasaulē, tieši tur, kur reliģijas brīvības meklētāji bija aizbēguši 17. un 18. gadsimtā. Ņemot vērā ilgstošos reliģiskos un politiskos šķēršļus, kas pastāvēja citur, ir apšaubāms, ka šīs kustības uzsākšana kādā citā vietā būtu iespējama tikpat ātri un spēcīgi kā jaunizveidotajā valstī, ko šodien pazīstam kā ASV.

Izlasi Atkl. 10:1–11, kur aprakstīta kustības dzimšana. Ieraugiet šajos vārdos dažus no mūsu pētītajiem elementiem, piemēram, “tautas”, zemi un jūru. Ievērojot atbilstošu piesardzību, lai jūs dotajā fragmentā neizlasītu to, kā tur nav, kādu iespējamo informāciju jūs varat atrast šajā ziņojumā? _____

Eņģelis raud skaļā balsī, līdzīgi kā to dara trīs Atkl. 14. nod. eņģeļi un Atkl. 18. nod. eņģelis. Šis ir nozīmīgs brīdis vēsturē, kad tiek nodibināts atlikušās draudzes darbs “par tautām un ciltīm, par valodām un daudziem ķēniņiem” (Atkl. 10:11).

Eņģelim rokās ir “maza grāmatiņa” – iespējams, Daniēla grāmata (sk. Dan. 12:4), kas ir atvērta pirmo reizi daudzās paaudzēs. Viņam viena kāja ir uz jūras un otra uz zemes. Tā varētu būt atsauce uz domu, ka vēstījums aptver visu zemeslodi – gan Veco, gan Jauno pasauli. Tā varētu būt arī atsauce uz to, ka šī vēsts ir paredzēta visām tautām: gan tiem, kas dzīvo uz zemes, gan tiem, kas dzīvo “pagānu” jūrā.

Beidzot pasaule tiks apgaismota ar Dieva godību, un Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas pēdējie vēstījumi tiks nodoti ikvienam. Tāpat kā ar Israēlu, mūsu kā draudzes uzdevums ir sludināt – evaņģēlijs “tiks sludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals” (Mt. 24:14).

Dievs virza cilvēces vēsturi pretī tās lielajam noslēgumam: cilvēku impēriju galam un pastāvīgas Kristus valstības izveidošanai. Izlasi Dan. 2:34, 35, 44, 45. Bībelē ir skaidri un gaiši pateikts, ka visas šīs pasaulīgās valstības tiks iznīdētas bez pēdām un to neglītā mantojuma, un tās tiks aizstātas ar Dieva mūžīgo valstību, kur grēks, ciešanas, slimības, ļaunums un nāve nekad vairs nepacelsies.

Paskatieties, cik precīzi Dan. 2. un 7. nodaļas pravietojumi paredzēja visu šo pasaulīgo impēriju rašanos un krišanu. Kāpēc šai precizitātei, kas ir pārsteidzoša, ja padomā par to, kad tika uzrakstīta Daniēla grāmata, vajadzētu palīdzēt mums uzticēties Viņam attiecībā uz pēdējās un mūžīgās valstības – Dieva valstības – apsoliņumu?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Bābeles tornis” (117.–124. lpp.).

“Es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudušas’ (Atkl. 21:1). Uguns, kas iznīcināja bezdievīgos, tajā pašā laikā šķīstīja zemi. Tika izdzēsta ikviena lāsta pēda, un nekāda mūžīgi degoša elle atpestītajiem neatgādinās par grēka briesmīgajām sekām. Paliks tikai viens atgādinājums: mūsu Glābējs vienmēr sevī nesīs krustā sišanas zīmes. Viņa ievainotajā galvā, Viņa sānos, Viņa rokās un kājās būs redzamas vienīgās grēka nežēlīgā darba pēdas. Skatot Kristu Viņa godībā, pravietis saka: ‘Gaismas stari nāk no viņa sāniem, tur slēpjas Viņa vara’ (Hab. 3:4). Caurdurtajos sānos, no kuriem iztecēja tumši sarkanā straume, kas salīdzināja cilvēku ar Dievu, – tur ir Pestītāja godība, tur ‘slēpjas Viņa vara’. ‘Varens izglābt’, pateicoties savam iepriekšējam upurim, Viņš bija spējīgs izpildīt arī tiesas spriedumu Dieva žēlastības nicinātājiem. Kunga pazemošanās zīmes ir Viņa visaugstākais gods, visos mūžīgajos laikmetos Golgātā gūtās rētas paudīs Viņa slavu un pasludinās Viņa spēku.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 674. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Galu galā visi zemes sasniegumi, lai cik grandiozi, lai cik lieli, lai cik bijību iedvesmojoši un krāšņi tie būtu, tiks pārvērsti pišļos, pelnos un galu galā tiks uzvarēti uz visiem laikiem. Tas ietver visas lielās un brīnišķīgās zemes lietas, ko jūs, iespējams, esat paveicis vai veicat tagad. Kāpēc vienmēr ir svarīgi paturēt prātā šo perspektīvu? Kā šai perspektīvai vajadzētu palīdzēt jums saglabāt savas prioritātes?

2. Uzmanīgi apskatiet Atkl. 13:1–10 ietverto jūras zvēru. Kā šis zvērs ir dabiskas sekas Bābeles domāšanas veidam? Tas nepārprotami ir visu cilvēku “tautu” kopsumma, sākot no Bābeles līdz mazajam raga spēkam. Kādas katras impērijas iezīmes jūs esat pamatinījis, kas ir saglabājušās visu laiku? Kādā veidā pasaule joprojām atspoguļo, piemēram, Babilonas vai Romas vērtības?

3. Kā mēs, adventisti, atrodam pareizo līdzsvaru starp sekošanu Tam Kungam un paklausību jebkuras valsts vai valdības likumiem, kurā dzīvojam? Kas notiek, ja paklausība vienam noved pie nepaklausības otram?